

endog glæde mig derover, idet jeg derved er kommen til at staa lidt mere frit over for dette Forslag end Udvalgets øvrige Medlemmer. Dog staaer jeg jo langt fra aldeles frit, jeg vedkender mig selvfølgelig min Deltagelse i Udvalgets Behandling og mine der faldne Udtalelser i Sagen. Jeg faar sikkert Tilgivelse fra mine Kolleger i Udvalget, naar jeg røber, at jeg stadig har holdt fast paa, at jeg ikke kunde gaa med til en Straffeparagraf, samtidig med at der blev vedtaget en Afgift for Navneforandring, og Betalingspligten for Navneforandring blev gjort gældende lige over for alle. Jeg har ikke gjort Skridtet fuldt ud, som jeg ser, at det ærede Medlem for Samsø og Kalundborg (Krabbe) har gjort, nemlig helt at borttage Bestemmelsen om, at der skulde erlægges en lille Afgift paa 5 Kr. Jeg er kun gaaet til i mit Ændringsforslag at foreslaa, at Øvrigheden har Ret til at eftergive denne Afgift, hvor den finder, den burde eftergives. Sagen er for Øjeblikket den, at der jo kan gives gratis Navnebevilling, naar vedkommende, der søger derom, kan præstere Bevis for at være uformuende. Saavidt jeg kan forstaa det foreliggende Forslag, vil man, hvis dette Forslag bliver vedtaget, ikke kunne eftergive den lovbestemte Afgift paa 5 Kr. Det bliver altsaa i visse Tilfælde dyrere efter denne Lov at faa Navneforandring, end det er efter nugældende Regler, og det kunde jeg i alt Fald ikke være med til, og jeg stillede saa dette Ændringsforslag. Det skulde selvfølgelig efter min Mening gælde de ubemidlede. Naar jeg ikke har præciseret dette nærmere i mit Ændringsforslag, f. Eks. ikke forlangt, at der skulde foreligge Uformuenhedsattest og saa videre, har det sine bestemte Grunde. Det ligger blandt andet deri, at disse Attester vistnok i undertiden gives med lidt Uforstand og paa lidt uforsigtig Maade, og derfor har jeg ment at burde foretrække, at der blev givet Øvrigheden Ret til at skønne over Sagen. Jeg skal af andre Grunde ikke komme nærmere ind paa en Kritik af disse Uformuenhedsattester, det hører jo heller ikke hjemme her. Som sagt, jeg vil overlade det til Øvrighedens Skøn, men jeg vil indrømme, at der i mit Ændringsforslag er en Mangel, thi det kunde jo være saaledes, at den enkelte Øvrighedsperson, som i det Hele taget var imod Afgiften, altid vilde skønne, at den burde eftergives, og det kunde vel sagtens efter Loven ikke lægges ham til Last, han vilde ikke kunne hindres deri.

Jeg kunde derfor ikke have noget imod, om man til 3dje Behandling kunde finde en bedre Form, hvorved man navnlig kunde faa det præciseret, at det kun skulde være i Tilfælde, hvor vedkommende Øvrighedsperson skønnede, at de, som søgte om Navneforandring, virkelig vare Fattigfolk eller dog ubemidlede Mennesker. Jeg vil dog ikke — det vil man kunne forstaa af mine Ytringer for et Øjeblik siden — være med til at stemme for et Forslag, hvorved der forlanges de saakaldte Uformuenhedsattester. Det vilde nu interessere mig at høre den ærede Ordfører og den højtærede Minister udtale sig om dette lille Ændringsforslag. Jeg tvivler for øvrigt ikke om, at jeg her i det væsentligste har Udvalgets Sympati. Naar jeg har hørt disse Udtalelser, vil jeg senere under Forhandlingen kunne tage Bestemmelse om, hvorvidt jeg vil tage mit Ændringsforslag tilbage eller ikke.

Med Hensyn til Sagen i dens Helhed maa det maaske være mig tilladt at udtale nogle ganske faa Ord. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det tidligere Forslag ikke var saa lidt bedre end det nuværende, men naar det havde den Mangel, at det ikke kunde gennemføres, var denne Mangel saa stor, at man maatte foretrække ikke alene det næstbedste men ogsaa det tredje bedste i Forhold til det, man for Øjeblikket fandt var det bedste. Naar jeg er gaaet med til at være Forslagsstiller for dette Ændringsforslag, er det ud fra den Antagelse, at der senere hen kunde komme saadanne Tillæg til Loven, der yderligere vilde forbedre den. Jeg indrømmer, at man i al Almindelighed ikke bør lovgive saaledes, at man stoler paa disse ny Tillæg, som skulle forbedre Loven, men jeg tillader mig dog at paastaa, at der kan være enkelte Tilfælde, hvor man handler korrekt, naar man tager det paa den Maade. Dette Forslag er jo i og for sig noget af et Eksperiment, og der savnes derfor — det maa vi indrømme — adskillig Sagkundskab paa dette Punkt ogsaa her i dette høje Ting, der i øvrigt rummer saa megen Sagkundskab. Naar dette Forslag blev til Lov, vilde der derfor ganske sikkert fra ikke faa Personer rundt om i Landet komme Forespørgsler om, hvorfor i al Verden de dog ikke ogsaa kunde komme med ind under Loven, og naar slikt senere kommer til Lovgivningsmagtens Kundskab og bliver behandlet her, vil det være ret let ud fra det her foreliggende at formulere et Tillæg til en saadan Lov. Jeg mener derfor, at det i og for sig ikke var